producendo formam illi tribuit virtutem producendi su-
as proprietates: in quo etiam sensu dicitur
dicitur vivere et vivere per productionem suarum
proprietatum; quae cum procedant per emanationem
tribuuntur generanti effectio; non autem vivit
per quid sibi efficitur.

241 Inst. calor non producitur ab igne
sed ab externo generante frigidam
et ulterius disposito ad ipsum ignem ac proinde illum
attinet; ergo etiam frigus non producitur ab aqua sed
ab eius generante. Resp. calorem et frigus non produci
ab igne et aqua, sed produci de novo [illegible] si forte peri-
erint, ut potest in aqua suum frigus amissum recupe-
rante: unde si calor et frigus in 1a sui productione
sunt dispositiones ad ignem et aquam producendam ab
illis 2o non producuntur, maxime cum calor et frigus
quae sunt illorum proprietates quoad conservationem.

242 Nec dicas 2o: anima non potest producere
unionem sui ad materiam; ergo nec suas
proprietates actuales. Resp. neg. consequentiam, quia unio non est
proprietas emanans ab anima. Secundo quia anima
[illegible] producit in corpore ante quam illud infor-
met, informat autem per unionem. 3o si
anima [illegible] producere unionem sui ad materiam da-
retur resurrectio naturalis; quia in corpore non apparent in
eo quod subiectum producat suas proprietates actuales.

243 Nec dicas 3o: nulla creatura producit imme-
diate sua opera; sed potentiae actuales sunt prima ope-
ra sui subiecti; ergo etc. Resp. [illegible] ad summum esse ve-
ram de primis quae non sunt proprietates huius rei quales non
sunt species intelligibiles [illegible] illius patientis quae ideo indiget
extra agente ad illarum productionem; esse [illegible] falsam
de primis quae sunt proprietates huius rei, quales sunt potentiae actua-
les cuiuslibet subiecti. Addo tales potentias esse [illegible] prima

operationum ad extra, vero operationum ad intra, seu
emanationum cum x x x x x x x x x x x x
cum ipsa potentia emanent a subiecto sine alia potentia.

244 Nec dicas 2o ex hoc sequi subiectum perfici per actiones quas producit cum ipsum perficietur per suos actus debiles; hoc autem est absurdum, siquidem nobilius perficiatur per ignobilius. Respondeo negando illius inferentiam productam: nam perfici tam per effectum nihil aliud est quam referri ad illum tanquam terminum; res vero nobilior potest referri tanquam ad illam ignobiliorem ut refertur Deus ad creaturas. omnia realiter a [illegible] subiecta ad alterius: non potest tamen res nobilior ordinari ad ignobiliorem tanquam ad ultimum finem cui per quem perficiatur.

§ 2us

De primo potentiae productivo accidentium

245 Non est dubium unum alterius esse primum adaequatum alterius et illud in se recipiat per ex. illuminatio quae est prima actus est primum adaequatum suorum actuum quos in se recipit. deinde unus calor est primum adaequatum alterius caloris, quem in se non recipit. Non est etiam dubium subiectum esse primum productivum adaequatum accidentium quae fiunt per emanationem, et sunt illius proprietates in illaque tamen recipiuntur. Quaestio nunc est de accidentibus quae non sunt proprietates, sed producuntur et recipiuntur in subiecto extraneo. dico

246 Dico 1o unum alterius habet virtutem adaequatam ad producendum aliud, et de facto illud producit extra se sine in subiecto extraneo. Probatur quia [illegible] ab omni subiecto producit sui speciem [illegible], et de facto calor existens in aqua producit calorem in manu in [illegible] calorem [illegible] aqua quae de se non habet virtutem ad illum producendum, et sic de reliquis accidentibus.

247 Dico 2°. subiectum non habet virtutem adaequatam ad producendum aliquod accidens extra se, sive in subiecto extraneo. Ita Mastrius et Bellutus cap. 3° q. 4° et Ponce et Molina quos sequitur ... tom. 2° disp. 6 sect. 2ª n° 587. Probatur. quia si subiectum ignis posset producere calorem in subiecto extraneo frustra illi daretur a natura calor productivus alterius caloris.

248 Nec dici potest calorem et alia accidentia dari a natura subiectis ut illius ornamenta et ut disponant subiectum ad ignem ... introducendam. Contra enim est 1° quia calor in subiecto extraneo potest absque produci a subiecto ignis, ergo concursus caloris qui est igneus absque erit superfluus. Contra 2° quia 1ª 4or qualitates ... dantur, ... operativa ergo non dantur subiectis solum ut ornamenta, et ad disponendum subiectum, sed ut operentur.

249 Confirmatur tradita resolutio: quia omnes causae ... operantur per qualitates, ut ignis per calorem, aqua per frigus, sol per lucem, etc. Et idem dicendum de herbis et aliis mixtis. 2° quia praeservante eandem ... et entitate subiecti, intenditur et remittitur virtus operativa talium causarum, ergo hi virtus operativa est accidens distinctum a subiecto ipsarum causarum. 3° quia in qua solus calor calefacit, et non aqua, quod etiam in igne.

250 Ex dictis infertur subiectum etiam non habere virtutem partialem, sive inadaequatam ad producendum accidens extra se, quia accidens ad id habet adaequatam virtutem ut supra probavimus, ergo frustra subiectum ... ad ... in subiecto hi virtus partialis, sive inadaequata.

251 Nec dicas cum ... haec omnia et ... dari quid in subiecto virtutem producendi actionem extra se nunquam ... reduci ad actum quia impeditur concursum accidentis in ipsa subiecto existentis. quod licet sit ... magis proportionata,

ex parte illa, sed exit in effectum. R. enim negando
antecedens et ad quando duæ causæ habentes virtu-
tem ad producendum eundem effectum conjunguntur
una non impedit aliam, sed quaelibet attemperan-
do suum concursum exit in effectum, ut videtur in du-
obus ignibus concurrentibus sed ad productionem alterius.

252 Et si ignis et calor sit agens æquivo-
cum, calor vero univocum, non inde sequitur quod
calor sit magis proportionalis ad alium calorem in
subiecto distincto producendum quam ignis, quia tum calor quam
ignis contra adversarios habet æqualem virtutem ad
producendum alium calorem. Maior autem propor-
tio cum effectu non desumitur a maiori proportione
in essendo, sed in causando, id est a maiori virtute
ad effectum producendum. Unde duæ causæ quæ habent
æqualem virtutem ad effectum producendum sunt æque
proportionatæ et una sit univoca et alia æquivoca.
Et proinde ignis et calor contra adversarios erunt
æqualiter proportionati ad producendum calorem in
subiecto extraneo.

253 Dato tamen quod calor sit magis pro-
portionalis ad producendum aliquem
calorem, non tamen tollit quominus ignis illum producat
pariter, si eidem virtus magis proportionata non impe-
dit minus proportionatam, uti potius illam iuvat,
ut fit in luce et calore iuvantibus solem ad pro-
ducendum metalla in visceribus terræ.

254 Neque dicas 2o. calor productus in subiecto
extraneo est eiusdem rationis cum calore produc-
to in ipso igne, quia ignis habet virtutem ad producendum
calorem in subiecto extraneo, sicut in se ipso. R. neg-
ando, quia ratio calidi et frigidi et eiusdem speciei, et frigidus habet
virtutem ad producendam [illegible] in se ipsum et non in
calido; et ita dicendum de substantia calidi et frigidi, quæ sunt eius-
dem speciei, quia etiam licet ignis habeat virtutem ad producendum

calorem in se ipso n̄ tn̄ illam habet ad producend. calorem in subto calfacio, alioqn frustra daretur a nā igni calor proprius.

255 Neq dices sed id effectus pot contineri in industriâ ca dicta rōis ad pot in luce l calore q continetur in sole et in igne, ā qq pot produci. qd calor producend. in subto calfacio pot contineri adequate in igne et adequate in calore ipsius ignis. R. neq enim q̄ illum concipitur virtus adequata aliqui cā ad effum producend. qd hoc sp. sola pot natā producere talem effum ignis ... adequatas, sed ex suppōe qd ipse mediante propriō calore possit producere calorem in subto calfacio.

256 Unde si divinitus ab igne auferatur calor tn̄ ignis, ut apparet, stupa n̄ illam traheret, q ignis sine calore n̄ ē aptus ad trahendum, et proinde, si impediatur ad productione caloris in se etiā remanet aptus ad productiōem caloris in subto calfacio. Et hinc pot ignem sub illum calore n̄ continere eminenter ... lnā: nam si ex se n̄ habet virtutem neq adequatam neq inadequatam ad producend. calorem in subto calfacio, nullo mō pot continere ad illum producend. et per se sed tm sit cum suo nativo calore.

257 Inst. substā continet eminenter perfectioēm suarum proprietatum tum eas producat. qo pot p se immediate producere actiōnes q a suis proprietatibus producuntur. R. neq enim q Angelus continet eminenter perfectioēm hoīs, qn illum possit producere, l illius proprietas.

§ 3

D Ab eo producens aliquid pot illius dici principalis?

258 R. effec. q. virte propria et sive alia elevatione aliam
produxit, et effect. q. calor [illegible] a subia. et sive illius
influxum produxit alium calorem, et sic de aliis accidenti-
bus, ut visibile in mysterio Eucharistiae. Accedit quod ab eadem
et producit suos actus [illegible] ut [illegible] subia., cum subia. sit
accidens [illegible] in ordine ad [illegible].

259 Dices 2° contra [illegible]. Accidens pendet in
suo esse a subia. cui subordinatur, ergo etiam in
suo operari [illegible] subia. in operando. R.
neg. cons.; quia etiam causa 2a dependet in suo esse et operatione
a 1a cui subordinatur, et tamen est causa principalis. Addo quod
accidens in [illegible] subordinatur subia. in operando, ut patet ex
[illegible] dictis.

260 Sic [illegible] accidens accipit totam suam virtutem
a subia., quae est illius virtus. R. neg. cons., quia etiam causae 2ae
acceperunt totum suum esse et virtutem operandi a causa 1a, et
sic una subia. accipit esse et virtutem operativam ad aliam,
et tamen causa 2a, qua una subia. sit causa principalis effectuum
quos producunt virtute propria.

261 Dices 3°. Semen arboris est causa instrumentalis pro-
ductionis alterius arboris, ergo etiam accidens [illegible]
[illegible] accidentis. R. neg. [illegible], dato quod semen arboris concu-
rrat virtute propria et elevata ad productionem alterius
arboris, quod si concurrit elevatum et virtute aliena
ut supponit [illegible], tamen concurrit ut causa instrumentalis,
non [illegible] accidens, quod concurrit propria virtute sive ele-
vatione ad productionem alterius accidentis, ut patet ex dictis.
Et [illegible] accidens [illegible] dicatur instrumentum [illegible]
sicut causae 2ae dicuntur instrumenta 1ae [illegible] accidentis
in subia. ad cuius productionem concurrit [illegible]
[illegible] accidentis.

Sectio 2a

Quid et quomodo unus effectus pendere possit a
duplici causa totali.

262 Quae ā prodit de ca totali in aū 2º seu prout confert effum in sua nat̃i existe, ad sic eni' talium ē eunde effum nati continuari adequatè in multis sic illam idem calor nati continuetur in pluribus ignis quilli non pot producere adequate. Sola igitur diffis ē de ca totali in aū 2º ḡ sumpta cum actiōe, V. sulẽ idem effus posset nati pendere a duplici cā efficiente totali ē duas actiōs totales, quarum quaelibet sit sufficiens ad productionem et conservationem talis effus. in quo sit sit

§. 8.

Idem effus ā pot nati pendere ad aliis efficiente totali.

263. Stabilis fere cum M. Soar. B. Arr. B. Hurt. B. Tonn. B. Compt. et aliis apud B. Tonn. L. trac. 2º disp 6 sect 3 ōi 847 B. dic: q' una ex illis actionibus ē superflua, sed nā abhorret superfluum, ḡo idem effus nō pot nati pendere a duplici cā efficiente totali. Sic et eandem rem eandem nā nō pot nati tere duplicem fuim neq idem subiectum duplex ubi duplicem subsistentiam &c.

264 Dices 2º pro Majori et Bonasso, multa etiam sit superflua in rerum nā, et hi nati dantur, ḡo &c. R. neg. mi'. q' multa in concurrunt ad perfectionem universi ḡ ornatē in varietate consistit, et ideo nō sit superflua, sed intervenientur ea ad actum pae ad tem singulariter nata eis universali pluralitudo resultat ex multiplicitate actuum circa eundem effum; unde neq ē alteris pot miti possunt nati, cum nā neque ex alteris admittat superfluum, ac posset etiam pati admitti duas fias in eadem nā, duas subsistentias, et deo ubi in eod. subto fat ē alteris.

265 Dices 3º. Idem effus pot nati pendere a dupli cā efficiente totali in aū 2º, ḡo etiam in aū 2º. Prag. Conim. ā dupsa effus a cā in aū 2º nihil aliud ē ḡm continuata effus migata cā,

id autem effus pot contineri in ptis cis effientib(us)
sine superfluitate, at nullus effus natis possit con-
tineri in cis 2is, cum ois effus natis determinatur
in ca 2a. ita que cis contineri sit arguit perfectionem
ipsarum causarum et sit via providentiam ad
liberationem, quatenus eant virtutem effus caus to-
talis, et sola prima submerisset ut effus possit ex-
tare. in eo autem qd sit effus producatur dupli-
ci aone totali datur superfluitas, et cis non ne-
sint necia ad perfectionem cae, neq ad extrinsecam
aut perfectionem effus.

266 Nec dici pot cas aones esse ubiles
conditionatas sive provisionatas hoc est ut
effus preservaret casu quo una aio totalis deficeret
esse, et proinde ex hoc capite non esse superfluas
n ingm, id dici pot qd illud ois est superfluum in
rerum via, qd non est necessarium ad finem, ad quem
ex se destinatur, et ipsa via. cum vero aio prolixa
a via 2a ad certam extram effus, ad id quod
sufficiat una aio totalis, et duplex partialis superfluae
sunt eo et duae aones totales.

267 Quod si admittendo sit utrisque
conditionatas seu provisionalis in ac-
tionibus etiam admitti posse[t] natae duae fiai in eadem
via, duae substantiae et duae ubi in eadem subjecto provi-
sionatae qd casu quo una fia periret adhuc via
informaretur per aliam et ca quo una substantia, et
numquam ubi destrueretur adhuc via subsisteret per
aliam substantiam et substantia conduceretur per aliud ubi
hoc autem nemo admittit.

268 Dices 3o. quilibet effus natis productus
sit a ca 2a et 1a et qualibet ex his cis concurrit
totalis, qd ero. Resp. negando qd ca 2a non est totalis
in ca 1a, cum sine illa non possit operari, sed cum

causarum secundarum sine qua potest operari simi-
liter etc. concursus causae 1ª cum 2ª ad eundem
effectum, in quo totalis causa se solo quod sit sufficiens ad pro-
ducendum talem effectum; ac proinde si Deus se solo illum
velit producere et conservare, necessario adhibebit maior-
em concursum, qui suppleat partialem concursum causae
2ª. Adde quando in procedere de causis subordinatis,
quales sunt causa 1ª et 2ª, sed de non subordinatis, quae causae
subordinatae operantur eandem actionem in subordinati
vero diversis actionibus, quarum una est suppletiva.

269 Dices 4º. Si duo sacerdotes sint consecr-
ent eandem hostiam, ambo erunt causa effic-
totalis eius sacramenti, quia uterque causa totalis est
natura productore eiusdem effectum. R. 2º neg. ans. cum
[illegible] in tali casu ambo sacerdotes concur-
runt partialiter ad sacramentum attemperante
Deo illorum concursus, et exigentiam non cum nulla
detur necessitas admittendi diversos concursus tota-
les.

270 R. 2º Quando sit procedere de causis non
institutis ad effectum naturaliter producendum, non vero de
causis elevatis a Deo supernaturaliter, quales sunt illi sa-
cerdotes eandem hostiam sint consecrantes, et sint
eundem hominem baptizantes et absolventes. In quo
casu uterque sacerdos esset causa totalis sacramenti
non obstante suppletivitate quoniam Deus ut Auctor gratiae in
tali casu [illegible] dicitur per ipsum aliquod
de [illegible] sacramentum et conferendi suam
gratiam, quia ratio non militat in causis naturalibus.

271 Dices 5º. Idem effectus nequit pendere a duplici si-
ne totali ex solo sicut neque de ambulatione potest simi-
liter [illegible] relationem; quod etiam idem effectus poterit natura pen-
dere a duplici efficiente totali. R. neg. cons. quia suppletivitas
duarum causarum totalium ad producendum eundem effectum [illegible]
[illegible] [illegible] quod [illegible] suppletivum: a suppletivitate [illegible]-

orum ꝯ minimū ꝯ produm ad ultlem libram sibi ordentem mat
ffum in duos ignes; videtur autem pot esse aliquid superfluum
pro sua libertate.

272 Adde qd in assequendis et procurandis duobus
finib, aq. [illegible] et [illegible], nulla datur
superfluitas, imo datur compendium, siqd una tantum acne
attenduntur duo fines, ꝗ ꝑ duos actus procurandi [illegible]
sint superflui: in duobus aūt ꝗs assistentibus totalis datur
superfluitas ut pat.

Alia argumenta

273 Vices 6º: duo ignes sūt concurrentes ad alium
ignem producendum, ꝯcurrunt ꝑ actus totales, ꝗ ergo. R. neg.
ans; qª quilibet ignis attemperat suum concursum ne ex-
erceat totam suam virtutem ingrediendo in actum tot-
alem. Sic quilibet ignis tā narie potens producere
suum ignem, deinde ignis qª ē cognoscitiuus, ut cognosce-
ndo præsentiam alterius attemperet concursum, et concurrat
partialiter: gº quilibet ignis ē cā totalis sui ignis producendi.

274 R. neg. conam; q. ut uterque ignis cā narie [illegible]
utrumque impeditur ne exeat in actum totalem ad pra-
[illegible] [illegible] tum eni ad extra effusio
ꝗ a Deo ut alterum non impeditur ne exeat in actum tota-
lem ꝗ ē superfluum. Et hinc ē, qd ut quilibet ex illis igni-
bus sit cā naria et [illegible] tn si magnitudine quan-
tum pot ꝗ nulli debetur concursus. Dei ad egrediendum
in actum totalem in præsentiam alterius, tamen cum cognos-
cendo exigis autem concursum attemperando concursum
causarum secundarum.

275 Urget: sint 2do tres ignes applicentur ad pro-
ducendum minimum gradum caloris, quilibet
illum produceret ꝑ suam actum totalem, siquidem qua-
libet aī esset sufficiens ad illum se sola producendum;

lum non possit minus producere quam talem minimum
gradum caloris, fit, quod idem effectus sit natura pendere
a duplici causa totali.

276 Denique assumptum quod in tali casu dare-
tur unica tantum actio totalis, quae tota pro-
cedit ab hoc igne, et tota ab illo totaliter, non ab utroque
simul, actio quae, licet sit eadem, concurrunt ad producendum
quemlibet effectum. Unde in hoc casu cum attemperarentur
illi duo ignes ad producendum minimum gradum calo-
ris, sequitur actionem totalem ab utroque dependere, quod in
talibus circumstantiis una tantum illis debeatur
actio tota procedens a quolibet igne et totaliter ab utroque.

277 Et hinc est, quod illa actio
pro ut dependeret totaliter
dependeret a quolibet ex illis ignibus esset partialis in ordine
ad minimum gradum caloris producendum, cum ab utroque
dependeret effective, ut de actione loquimur in casu 2º cum 2ª
in ordine ad eundem effectum, ut diximus n.o 268. Unde
non est oppositum dicere in duobus ignibus applicatis ad produ-
cendum minimum gradum caloris, [illegible] per gradus caloris, quod
in utroque cum illis tantum debetur unica actio totalis,
ista sit tamen partialis. Et idem dicimus de duobus Ange-
lis vel hominibus sic concurrentibus ad movendum unum
indivisibile, quod quilibet ex illis per se solo movere poterat.

278 Dicta vero 2º etiam duos [illegible] ejusdem
[illegible] si contemperatur a [illegible] concurrere parti-
aliter ad eundem [illegible]: si vero sunt de diversis [illegible],
non est [illegible] quod [illegible] in [illegible] diversos
[illegible], et [illegible] diversos effectus. Dabatur 2º Angeli
extensionem in sphaera, seu in [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] ad [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] totalis, neque [illegible] in duobus locis ade-
quatis [illegible].

279 Et ratio est, quod ubicatio Angeli correspondentis

spatio divisi, et indivisi, Angelus extendendo se ad spatium
aliquum tertitorum amittet priorem ubicationem et aliam
de novo acquiret Caeteris pertendentem totam toti spatio,
et totam cuilibet parti spatii ut in anteriore hoc acquireretur
unio de novo, et deperderetur antiqua, si sit indivisibilis.

240 Si uo ubicatio Angelica correspondens spatio divisi et parti divisi, Angelus existens in spatio cubitali et se extenderet ad maius spatium videlicet usque sphaeram maiorem, retenta illa ubicatione partiali aliam etiam partialem de novo acquireret per quam correspondet novo parti spatii, ut accidit in unione compositi humani per nutritionem. Dato quod unio sit divisibilis, ac proinde nunquam Angelus habet suas ubicationes totales, nisi ut in corde aequalis in dictis spatiis plane habitat de eis ac correspondenter totalis maior et finalis duabus causis.

§8 2 us

Vid. effectus possit dimittere pendere ab ubicatione efficiente totali in actu 2°?

241 R. affirmative cum M. Soar. P. Oviedo P. Ariaga P. Conte. Et ratio, quoniam tantum et saepe P. Soar. 1. loco sic sibi acum: sed in hoc sola datur supplementum duarum causarum: sed supplementum potest teneri a Deo supernaturalis operante, sicut potest dimittere eandem ubicationem ob rationes formales, ita substituere per suas ubicationes, a suppositis efficiente totali per dispositionem totalem.

242 Obj. 1° P. P. Mas egid. 1. Causa prima et aliis apud P. Soar. 1. tom. 2° disp. 56 sec. 3ª n° 883. Ratio est, quia efficiens indiget effectus a causa; sed si effectus haberet dispositionem totalem nullam esset indigentia effectus a causa, siquidem effectus nulla ex illis actionibus indigeret ut existeret, quod implicat eundem effectum pendere a duplici efficiente totali.

243 R. dist. maior — ac distinctione — a priori

indigia effus à ca, cdo mai cspalatiue sumpta
tur, etiy actiois, crux mai: hoc ē effus ut extat
indiget aliqua aoe totali indeterate et si indiget
aliqua detrate, aut multis p quas praeuat pot cae
go pot ē effati produo effus. effus autem pot à Deo pro
duci p mile aoes totales dissimis qui nulla detrate
sit naria ut effus extat: et si aliqua sit naria pot ti
Ds dare effui tal aliam aoem, qua ipse effus n indi-
geat.

284 Sd 2o. ca totalis ē illa q se sola produ-
cit effum qn admittat consortium alte-
rius q si duplex ca concurrat ad eund effum neutra
erit totalis. Rn neg aņs. ca eni totalis ē illa q effum
producit p aoem totalem, i sufficientem ad dandam
extaam effui unde ca sptum dicitur ee totalis qdo
admittit consortium alterius ex indigia, n uo qdo
illud admittit ex libera applicoe Dei, ut accidit in
nostro ca.

285 Infs. eo ipso qt duo dta cncurrunt
pot ad eundem aum neutrum concur-
rit totalr sed partialr q idem dicend de cis effi
cientib. Rn neg conam. q dispa aūs ab dto ē immia
et effatis; et ideo dispite qualibet ex dtis n praeue
neraret cis aūs, ats praeueniraret suae sua effia:
dispia uo effus a ca efficiente ē mediata i. mediante aoe
dista, proinde qué praeueniante qualibet aoe prae
ueratur eidm effus.

286 Sd 3o. eadē aio n pot pendere à dup-
lici ca totali: ergo neq eadē effus. Rn dato
ti aiite neg conam. dis paritas ē: q ao ē immia
dispia à suo detriato prio et ideo nec Deus illad
pot variare, mane uo effus q dependet à suo prio
mediante aoe ex via rei dista, et ideo bene pot vari
are hanc dispiam praeueniante eadē entile effus.

287 Infs. eidm effus dependet immed ab

aõe q̃ sibi, aõ q̃ põt pendere à duplici cã totali,
ita nẽq effus à duplici aõe totali. R. neg. ass. q̃
effus n̄ dependet essẽ ab hac aõe ꝯ possit
illam produci et ꝯservari et sic fiãt ꝑ ab immẽ
ꝑ aõem, n̄ dicitur propriè pendere immẽ ab actione
sed dependere à sua cã ꝑ aõem: io vio dependeat à sua
cã immẽ ꝯ essẽ, ita ut ab alia nec divinitꝰ possit de-
pendere.

288 Ob 4o. aliqua ex illis cis ut aiu ageret
nil ageret. q̃ ẽa. R. neg. assumptum, quælibet eñi
ex illis cis ageret n̄ supponendo aliam, sed una
et altera sit agente ꝯcurrentibus à qua primo
advertiam effus, sicut duæ fñæ possent sit infor-
mare ẽã subtñm et duæ substiæ eandẽ nãm, ꝯ utraq
aiu agat, sed sit et unit eodẽ tempore agunt sic
ꝑ præstando bis eandẽ entitatem effꝰ, et faciendo bis
eandẽ nãm substentatem, et eandẽ nãm bis informa-
tam.

289 Ob 5o. idẽ effus nec divinitꝰ põt pende-
rẽ à duplici cã totali injecta q̃ nẽq à duplici cã totali causa-
tiva sive à dupli efficiente. R. 2o. neg. ass. si sermo sit de cã ma-
teriali, eadẽ eñi fñã põt divinitꝰ pendere à duplici mã, quarum
una sufficiat orat ad fñim mati causand.

290 R. 2o. conseq. aute si sermo sit de mia et fñã
quatenus sunt injicie constituentes compositum, et neg.
tam dispos et q̃ ẽst idẽ compositum pendere à duplici cã totali
injecta, esset et n̄ esset idẽ, cũ idem ut supponitur n̄ esset idẽ,
q̃ illa cã cum sint suis injicie constituentes compositum, quoli-
bet addita et variata variatur essẽ compositum. Quod in-
convenientꝰ n̄ sequitur eo quod idẽ effus pendeat à dupli
efficiente totali, quolibet eñi variato, sed idẽ oio effus
perseverabit.

291 Quæri põt hic ꝯ talis cã totalis concur-
rentes ad eundẽ numero effum dicendæ essent princi-
pales an instrlis. R. dicendas eẽ principales quoad

entitem effus q illum producunt dicte propria dicendo
tri principales quoad mum et nis producendi totaliz eff-
ectum ex gratia ... ingratia alterius licet sit cui-
libet illarum natr indebitus.

292 Dices praedicta aiones totaliter sint superna-
tales? R. ee supernales quoad mum, et sdi quoad
simultatem temporis sit indebita, n tri quoad substan-
tiam uno possit dari natr possabiam

Disputatio 31

De efficiente obedientiali Creato.

duas habet sectiones: 1a quarit an detur et quid sit pota
obedientialis? 2a an ex iustis reperiatur.

Sectio 1a

An detur et quid sit pota obedientialis?

293 Pota obedientialis ut iam dixi dicimus, est aptudo,
qua capacitur, aut subjecta creatura ut Deus possit
de illa facere quod voluerit, et ideo definitur
aptitudo rerum creatarum ut per aliquo agentis superi-
oris, cuius auxilio sufficiendebito munus impleant
quod natura illarum ex concursu sibi debito imple-
ri n possunt.

294 Unde pota obedientialis n pot producere
suos effus cum solo generali concursu Dei, sed cum
speciali ex concursu sibi natr indebitus. in quo distin-
guitur a pota natli quae ad producendos suos effus
sol requirit generalem Dei concursum ex concursum sibi
natr debitum. Dedisio pote obedientialis in activam et
passivam unde dicta in additamentis ad logicam
tract de signis disp 4 sect 3a nio 122 et sequen-
tibus.

295 Dices pota obedientialis sit aliquid passivum

an negetur? R. ee aliquod principium tum ab ipsa orig: D. Thom: nostra societatis contra Thomistas, q dicunt esse solam n. regnum. Prob. 1° pot. ubicationis concurrit physice ad suos act. ut ostendimus; sed negato tali regnio n. pot. physice concurrere ad effectus positivos; q ergo

296 Quid autem sit hoc principium, in quo consistit pot. ubicationis? R. ee ipsam entitatem creaturæ dictam in recto, et primum elementum, et adm supernaturalem dictam in obliquo: ita cum D. Thom: nostra societatis. Prob. 1a pars, q actus ipsius tantum nec entitatem praecisam qualemcunque aliam entitatem illigat pot. nati ad suos act. natis ut illos n. possit producere absque sibi et aliquo compto sibi nati debito; q ita idem illius praecisam nec entitatem, praecisam qualemcunque aliam entitatem illigat pot. ubicationis ad act. supernatis ut illos n. possit producere sine comptio sibi indebito.

297 Prob. 2a pars, quod sit pot. ubicationis dicat in obliquo aliquod comprimum elementum sibi indebitum, q pot. ubicationis e sol. inadaequata ... supernaturalium, q connotat comprimum, sine quo n. pot. producere tales act. ut effectus pot. adaequata ad illos; si in recto diceret tale comprimum supernaturale, q tunc illi deberentur act. supernati; q sit dicit in recto entitatem creatam et obliquo comprimum elementum.

298 Ex dictis patet 1o potentiam ubicationem distingui ab entitate creata fixe includentis ab excludendo; q pot. ubicationis includit ipsam entitatem creatam dictam in recto, deinde includit etiam primum elementum, sive actionem supernaturalem conflatam autem expressio, et actione elevante, et entitate nati creata, distingui ab ipsa creatura n. mutua includentis ab includendo, eo modo quo totum distingui a sua parte quam includit, ita ut n. includatur in illa.

299 Patet 2º, potentiam obedientialem in ordine ad effectus supernaturales quoad entitatem, tum in ordine ad gratiam pertendendam debet includere conceptum generis creaturæ quia quælibet creatura elevata possunt produci tales effectus in ordine ad effectus supernaturales entitative, tum ad visionem beatam ad amorem Dei et tamen includere conceptum generis talis creaturæ, nempe illius, t voluntatis etc. quia tales actus debent possunt produci a potentia vitali.

300 Patet 3º dari potentiam obedientialem contra calvinistas et lutheranos, qui omnes negant omnem nostram activitatem et efficientiam in actibus supernaturalibus. Probatur ex principiis fidei, nempe ex scriptura et sanctis Patribus unanimiter attestantibus apud Patrem Velazquez libro 6 de gratia et libero arbitrio, Ripalda tomo 1 de ente supernaturali disputatione 29. Deinde ex concilio tridentino sessione 6ª canone 4º ubi: si quis dixerit liberum hominis arbitrium a Deo motum et excitatum, tum omnino quod nihil omnino agere, sed mere passive se habere anathema sit.

301 Ex hac parte arguitur in hunc modum: voluntas agit actus supernaturales, sed illos non agit per potentiam mere naturalem, siquidem actus supernaturales probabiliter non possunt nasci a voluntate, quia illos agit elevata per potentiam obedientialem. Quia tamen debet probari dari potentiam obedientialem activam, sed etiam passivam, tum in anima percipiat gratiam, in illa et voluntate recipiantur habitus et actus supernaturales fidei, spei et charitatis, qui recipi non possunt in potentiis naturalibus creatis, sed supernaturaliter elevatis.

§ 1 IIIs

Utrum potentia obedientialis physice et immediate influat in actus supernaturales?

302 Affirmative cum communi sententia nostra societatis et plurium aliorum apud Patrem Suarez tomo 2º disputatione